

3800.

De mortui nil nisi bene.

(Латинска пословица)

На БКП, като на скъп покойник,
Аз искрена възхвала ще въздам,
А и на БСП, достоен двойник,
Създали заедно единен храм.

Прославиха се с чиста добродетел
И жертваха се във тържествен ден,
Предлагайки със жест на благодетел
От своите редици всеки член.

Така рой партийки се народиха
Под покрива на ален благослов
И политическия кър покриха
С цветята на платената любов.

А на платената любов за слава
Партийното множение продължава.

3801.

Писатели от най-добрия сой,
Като започнем с Омир и Виргилий
И стигнем до Юго и до Толстой,
Войната да описват хвърлят сили.

Създават изключителни творби,
Но истинският ужас там го няма,
За героизъм само се тръби,
Примесен с неизбежната измама.

Войната е неописуем ад
И ужасът ѝ е неописуем,
Но този факт остава непризнат

А правдата не искаме да чуем,
За да манифестира по Земята
Смъртта със маршове под знамената.

3802.

Във този пълен с бедни хора свят
Банално е за бедността да слушаш,
Но да откриеш честен депутат! –
Това е дюшеш, да това е дюшеш!

Обгрижвай го във вестника си ти,
Пиши подробно как се е издигнал,
Как тичал е след своите мечти
И най-накрая даже ги е стигнал!

На подкупи не се поддава той,
Излиза сам със злото да се бори,
Не иска да минава за герой,
А вместо него подвигът говори.

И всичко туй на показ ти изкарвай,
Но после и на себе си повярвай!

3803.

*В.И. Ленин е наричал „полезни
идиоти” западни интелектуалци,
симпатизиращи на Съветска Русия.*

„Полезни идиоти” от Европа
Се стекоха край Беломорканал,
Където с кирки от преди Потопа
Изграждаше се светъл идеал.

Бе Горки в ролята на чичероне
Със ореол на хуманист прочут
И сочеше как робските колони
На свобода се учат с робски труд.

Решиха „идиотите” съвместно
След славните гощавки „на корем”,
Че писмено ще отразяват честно
Как тука всичко е наред съвсем.

Към свободата бодро взор извили,
Те не видяха братските могили.

3804.

Навред вещественото производство
Създава база за духовността,
А тя осигурява благородство
По цялата верига на властта.

Това, разбира се, не се отнася
За надарените с имунитет
И те отхвърлят с цялата си маса
Духовността като опасен гнет.

С воала на духовна безтегловност
Те, за беда, не могат да летят,
Но притежават гордата готовност
До някой пост висок да допълзят.

Понявга плахо, а по-често смело,
Такива винаги стоят начело.

3805.

Злоупотребата със оптимизма
Изглежда безопасна, но не е,
Защото в ерата на комунизма
Тя формата на бедствие прие.

От розова мъглица озарени,
И вдъхновени за пореден път
Пресметнаха съветските учЕни
Реките как нагоре да текат.

Отново речи, лозунги, плакати,
И ентусиазиран робски труд,
Докато в болницата се изпрати
Поредният учЕн, клинично луд.

Но Сталин гледше невъзмутим
Напред: „И сушата ще победим!”

3806.

Зачетох траурните съобщения
В журнал престижен със тираж голям
Уверен, че към вечните селения
Мъртвецът тръгва и пристига сам.

Различни сте обаче изпращачите:
Едни сте за спортист дори немлад,
Когото многолюдно ще оплачите,
И други сте за учен всепризнат.

Измерих аз прилежно квадратурата
С жалейките във важния журнал,
Отделяна редовно за дресурата
На общия обществен идеал.

Във полза на спортиста беше то
И приблизително едно към сто.

3807.

Съюз международен на мръсниците
Желае да владее този свят
И все по-плътни стават му редиците,
Които правдата безспир гнетят.

С пороците укрепват си господството
И те умело служат си със тях
За пълно утвърждаване на скотството,
А свободата да превърнат в грях.

Там премиерите и президентите
Се чувстват винаги във собствен дом,
Опазван денонощно от агентите

Пред страх да им се случи нов Содом,
Макар да знаят: Божата инстанция
Не дава нивга никаква гаранция.

3808.

Чрез правото да бъде без права
Човек живее ведро и щастливо,
Не разсъждавайки дали това
Е правилно или е справедливо.

Такова е доброто мнозинство,
Спокойствието слага над борбата
И сътворява зряло общество
Без свобода, но с Ден на свободата.

Участникът във него е презрян
От правдолюбците богоизбрани,
Но той няма не е богоизбран,
Щом е готов с труда си да ги храни?

„Незнайният страхливец” заслужава
И паметник, и почит, и прослава.

3809.

Изпълнена със свърхнесправедливост
Историята нищи паметта
И с някаква жестока предвидливост
Безсмъртие раздава след смъртта.

То за героите е отредено,
А майките – с награда черен креп
И със страданието, преценено
В забрава да потъне най-напред.

Васил Иванов Кунчев днес сияе
Като герой, останал вечно млад,
Но майка му, дали я някой знае,
Че в кладенеца хвърля се от глад?

Неблагодарността издайно свети
Над всички ордени, съвместно взети!

3810.

С престорена ненавист са се съборили
Партийци нагли от различен цвят
След като вече са се договорили
Откраднатото как да поделят.

Краде и власт, краде и опозиция,
Крадат военните, краде съдът,
Крадат наред в народната полиция
И няма място, гдето не крадат.

Щом в бедната държава сред държавите
Всестранно и без мярка се краде,
Да питат гражданите са си в правото
Богатствата възникват от къде?

Въпросът сам загадъчно излъчва
И тайно денонощно ме измъчва.

3811.

Над участта на Ламартин, Стендал,
Юго, Балзак, Бодлер, съм аз ридал,

Защото имаха талант и вкус,
Но нямаха Писателски съюз.

О, ако имаха, то по-велик
Изглеждал би писателският лик,

Щом щели са за всеки писан ред
Да предоставят творчески отчет

Пред бдителния поглед на Сент Бьов,
А той би бил и ден, и нощ, готов

Да съсече с партиен буен гняв
Уклон, без оглед десен или ляв,

И с красноречие праволинейно
Би възпитавал масите идейно!

3812.

Вид *Homo spectatorius** живее
В съвременния неспокоен свят
И пред екрана плаче и се смее,
Застанал там, за да го упоят.

При липсата на свои ярки страсти
Готов е с чужди да ги замени
И ако не изцяло, то на части
Да гони скуката от своите дни.

Такъв човек се лесно управлява,
Това го знае хитрият водач
И всеки бунт се бързо потушава
Вместо с войска чрез интересен мач.

Но все пак съществува и угрозата,
Да сбърка и да не улучи дозата.

**Човекът-зрител*

3813.

Каква умишлена криволинейност
Съпътства славните ни общества,
Щом за убийствената самодейност
Даряват се монарсите с права!

Младеж невръстен е убит от Борис*,
Друг Борис** ослепява своя син,
А Петър*** своя син на смъртна орис
Осъжда като руски властелин.

Загробва своя син и Иван Грозни****,
Ръцете си опръсква с родна кръв,
Във името на царските си козни
Убийствата превръща в своя стръв.

И всички тези явни кръвопийци
Зоват „величия” вместо „убийци”.

**Борис Годунов(1598-1605), **Борис I
(852-889), ***Петър Велики (1682-
1725), ****Иван Грозни(1547-1584).*

3814.

Човек не вярва на жестокостта
И мисли, че е преувеличена,
Така е мисълта му устроена
Докато схване действителността.

Той не допуска в своя ум „ГУЛАГ”,
Нито „Матхаузен” с пещите горещи,
Където хора светят като свещи
Под знамената с хитлеристки знак.

Едва когато него сполети
Безпримерният ужас на режима,
Разбира ясно, че жестокост има
И че с живота си ще я плати.

Тя чува всички вопли и страдания,
Но не допуска съболезнования.

3815.

Исус е бог на справедливостта,
Убийците му символ са на силата,
Която вечно властва чрез смъртта
И не един Исус е победила тя.

Светът очаква своя чародей
И чества неговото възкресение,
Но Юда – неизменният злодей,
Отново готви се за покушение.

Зад свойта ненаказаност прикрит,
Той нагло гледа двадесет столетия
И подлостта използва вместо щит,
Тъй както според адските разчети е.

Но устните Исусови мълчат,
Той чака кръста за пореден път.

3816.

Негодникът негодници подбира
За своето негодно управление,
Така той в ролята на Командира
Превръща във законност своето мнение.

Във потрес е изпаднала страната
Под неговото бедствено водачество
И сепната трепери Свободата,
Макар отдавна да е трето качество.

Не искаше народът да повярва,
Подведен от старинното сказание,
Че Бог вълка в кошарата не вкарва...
Но вкара го. Дали за назидание?

Вълкът не знае друго да направи
Освен овцете вътре да издави.

3817.

Убийството на спомените води
До ново минало със нов състав,
Написано за древните народи
Наново параграф по параграф.

Попаднали в измамната условност
И с поглед ни назад и ни напред
Те чувват, че въртят ги в безтегловност,
За да забравят всеки стар завет.

Сред пламъците ярки на терора
Най-съкровени страници горят,
А заедно със тях и много хора,
Отказали позорно да мълчат.

И виждаш как без или с основание
Възниква новото самосъзнание.

3818.

Когато простият е и нахален,
Той вече се превръща във простак
И може по Закона специален
Да бъде надзирател във „ГУЛАГ“.

Там във завода за човешка мъка
Той става най-съществената част –
Да е жесток е главната заръка
От Вожда, който в Кремъл е на власт.

На него дава му се и награда
За заловен или убит беглец,
Открит до смъртоносната ограда
По донос на поредния подлец.

Така той с пълно право се надява,
Простацината че обезсмъртява.

3819.

С преобразувано образование
Са надарени кучетата днес –
Професорско или доцентско звание
Възможно е да има всеки пес.

Достатъчно е заедно със Групата
Да лае по какъв да е въпрос
И после на науката в хралупата
Предизвикателно да вири нос.

Така сред кучешкото население
Едва ли има вече екземпляр
Да е неотличен чрез назначение

Със звание „професор-помияр”
За вечната му гордост и прослава
В съвременната кучешка държава.

3820.

Историята ни е картотека
С убийства по хронологичен ред -
Убийците заместват там Човека
И най-големите са най-отпред.

Животът им обстойно се излъсква,
Почистват им одеждите от кръв,
Видът им грозен за да не отблъсква,
Хиената представя се за лъв.

Животоописания престъпни
Добиват наукообразен вид
И карат честния човек да тръпне
Пред не един прославен бабаит.

На честния оставят само само шанса
Да си потърси място сред миманса.

3821.

Безмислие отвсякъде намира,
Обгръща ни с приспиващи вълни
Без кой да е от нас да подозира,
Че то живота ни ще промени.

На мисълта е съдено да вехне
Сред глупости и безнадежден кич,
С които власти и слугите техни
Си служат като със безкръвен бич.

Кой със коя е бивал дважд разведен,
Кой на коя е пръстен подарил,
С това упива се народът беден
И се теши във пътя си немил.

А цялата обединена нация
Сама превръща се в фалшификация.

3822.

Възпявам бодро предвидливостта
На тиловите служби за снабдяване,
Защото виждат неизбежността
На погребалното осигуряване.

Ковчезите - трагично важна част
При всякакво планирано сражение,
Не само по света, но и у нас
Са неизменно на разположение.

Най-вече офицерският състав
Се ползва със особено внимание,
За тях ковчегът трябва да е здрав

И издържлив на пътни изпитания,
Щом трупове на най-отличените
Ще се изпращат на опечалените.

3823.

Аз знам, че сред човешките права
Е правото на антикомунизъм
И винаги по повод на това
Готов съм с всекиго във спор да влизам.

Но все пак нужна ви е, господа
Наследници на кървави герои,
Известна мярка в злата свобода,
С която хулите отците свои!

И не веднъж, и нито дваж, и триж,
Старанието ви ме отвращава,
Защото вие търсите престиж
С отричане от черната си слава.

Не, няма да спечелите доверие
Чрез износ на червено лицемерие!

3824.

За преводача се твърди, че щял
Да стане първостепенен писател,
Но му попречили и не можал
Творец да е, а само тълкувател.

Със речници заобиколен е той,
А не със рой от музи сладкогласни,
Мнозина даже не прочитат кой
Е авторът на преводи прекрасни.

Със самочувствие обаче е богат
И с безпощадна сила той го брани
„Нима би бил талантът всепризнат
Ако самин без преводач остане?!”

Така той - нито риба, нито рак,
В Парнас нектар попийва със черпак.

3825.

Компютърната ученост е чествана
От цялата ни прогресивна нация,
Докато глупостта си е естествена –
Не подлежи на дигитализация.

Загадка странна тя е сред загадките
Във тайнствения свят на програмистите,
Не са наясно даже депутатките
От безпартийните до комунистите.

Така ли ще остане непроучена,
Необузdana, но центростремителна,
Тъй както е от Господ-бог получена,
Всецеломъдрена и изумителна?

За отговора дълго ще се чака;
Навярно той ще дойде от глупака.

3826.

Човечеството бързо почернява,
Природата е непоколебима,
Веднъж с една ръка каквото дава,
Отпосле с другата ръка го взима.

Изглежда смята, че е по погрешка
Създала расата със кожа бяла,
Защото тя с жестокост нечовешка
Открай-докрай света е завладяла.

Сега в опасни гърчове тя чезне,
Безсилна срещу гените победни,
И при надеждите си безполезни
Ще погребете децата си последни.

А Бог, като владетел всепризнат,
Ще сменя също белия си цвят.

3827.

Най-предани лакеи на властта
Къде ли не на служба са закотвени,
Но за заемане на длъжността
Е нужно те да бъдат неподготвени!

Огледй се наоколо – отвред
С огромни безобразия обгърнат си
И тези безобразия безчет
Са дело все на родни некадърници.

Така изглежда днешният живот
В хоризонталата и вертикалата,
Устроен от поредния деспот,
Заседнал на управата в централата.

Народът може да не го харесва,
Но често е заставян да го чества.

3828.

Предателите имат собствен бог,
Той жив е без потребност да възкръсва,
И тържествуващ в своя гроб-чертог
Поклониците си със кръв поръсва.

За тях това е живата вода,
А също и за техните семейства,
Тя робството превъща в свобода,
И за предателите я издейства.

А жертвите без право на живот
Им служат вместо благодатна почва.
Как вкусен е предателският плод!
От него славно щастие започва!

Останалите свиват трите пръста
И клетва дават в името на Кръста.

3829.

„Негодност срещу вярност” е в България
Най-често сключваната сделка днес
За радост на народните бездария
И в чест на непрестанния прогрес.

Навред цари вопиещо незнание,
Но с вярност е преситена властта,
За шеф на парламента ни избрана е
Персона със „свещена простота”.

Под нейното умело председателство
Създават се закон подир закон,
Коиито всички са предизвикателство
За смях под правния ни небосклон.

Но да се смее кой ли ще посмее,
Щом всички знаем правдата къде е!..

3830.

Държава на ченгета и доносници,
С какво привличаш тъжния ми взор?
Ще могат ли червените магьосници
Да изличат сегашния позор?

Напразни са неистовите напъни
Гнета да обявят за свобода
И да прикрият алчното си лапане
Уж с грижи за бедняците в беда.

Експериментът беше с цяла нация
И с безсъмнено предвидим провал
Под името „народна демокрация”*,
Диктаторът което бе избрал.

И всичко се наричаше „народно”,
И всичко се оказваше безплодно.

*”Народно народовластие”

3831.

Безмълвието на един народ
Говори повече от много речи,
Страхът когато му е небосвод,
А на страха му няма кой да пречи.

Но бомбите на неговия гняв
Дълбоко във душата му са скрити,
За да остане техният състав
Далече от очите и ушите.

И все пак идва онзи звезден миг,
След който недоволството узрява
И робът със победоносен вик
Натрупания експлозив взривява.

Но вместо да се излекуват раните,
Във същност става смяна на тираните.

3832.

Талантът е понявга обтекаем,
Не го засягат бурните течения,
Животът му е дългосрочен заем
И той го погасява с песнопения.

По време на жестоката разправа
С честта и същината на Родината
Да пееш на кръвника за прослава
Е знак за надареност ненадмината.

Поетът се превръща в жива стока,
Подобно на овцете и говедата,
А тържествуването на порока,
Не е ли то награда за победата?

Кумира в него не един съзира,
Но той самият тайно се презира.

3833.

За шут или какво да е занятие
Налагаше ми се да кажа аз
Засегнат ли съм от мероприятия
На нашата демократична власт.

Отнеха ми наследственото жилище,
Дори изядох за това и бой,
А този факт превърна се в страшилище -
Грехът от техен вече стана мой.

Изцапана е мойта биография,
Ограбен съм и съм народен враг,
Навред из българската география
Съм сочен с пръст. А също и с кривак.

И в гроба даже днес не съм свободен:
„Тук скрит, зарит, е страшен враг народен!”

3834.

Със очевидна незабележимост
Се отличава нашият учЕн,
Но въпреки това с невъзмутимост
Твърди „Науката започва с мен!”

Морето на привидната му слава
Се вмести във семейния му дом,
Едва до там се тя разпространява,
А също с ваучери за „КОРЕКОМ”.

От Партията правят го „народен”,
Такъв е неговият личен флаг,
Какво от туй, че е катър безплоден,
Гордее се навред със този знак!

РАБФАК го произведе, след което
Народът днес да му бере гайлето!

3835.

В боричканията между писатели
За щастие не се пролива кръв,
Те главно са *мастилопроливатели*
В стремежите на всеки да е пръв.

Един на друг лепят си етикетите
Кой -изъм им приляга най-добре,
Не иска никой да е сред проклетите,
Които Партията ще презре.

А тя прегръща нежно правоверните
Соцреалисти по душа и цвят –
Доказали се, че са най-модерни те
Като духовен пролетариат.

С партийна помощ и с ДС-крепители
Те винаги излизат победители.

3836.

Неволята е вечният придатък
Към малкия ни и затворен свят,
Желаем да се въдворим оттатък,
Но мощна сила тегли ни назад.

Отгледахме чрез робството покорство,
То стана наш народен витамин
И извор на целебно чудотворство,
Предаващо се от баща на син.

Но чудото ни да се оцелява
Не бе достатъчно за Свобода
И привичното робство продължава
В очакване на „живата вода“.

Тя не една надежда ни е вдъхнала,
Но, казват, че отдавна е пресъхнала.

3837.

Твърдят, че търговията и кражбата
Са братовчеди някакви далечни
В съюз с покупката и със продажбата –
Две дейности. като греха предвечни.

Едната често подпомага другата
Под мамещата сянка на закона,
А за заплащането на услугата
Се ползва думата „комисиона”.

„Рушвет” и „подкуп” са ѝ синонимите,
Когато сделките са задушевни,
По бройката си са неизчислими те,
Защото тук са вече всекидневни.

А с помощта на родната полиция
Изглежда се превръщат във традиция.

3838.

Не рядко търсим изход и спасение
В несъществуващото провидение –

Едно все пак приемливо понятие,
Несвързано със девствено зачатие,

С молитви, със тамян и възкресения,
С евангелия и църковни бдения.

То също има своите противници,
Наричащи го „клопка за наивници”,

Но без опасност от преувеличаване
Ще кажем:”Лек е за успокояване”,

Особено във случай на деменция
Сред творческата ни интелигенция,

Когато тя приема със овации
Поредните партийни декларации.

3839.

За славата на посредствеността
Как много партии се състезават
И как безспир гордеят се с честта
Безпрекословно да я обладават!

Официално са „народни” те,
„Демократични”, „прогресивни”, бойки”,
Загрижени за бедното дете,
За старци и отрудени девойки.

Но вътре в съкровената им гръд
Гори посредственост от чиста проба -
От Центъра до най-далечен кът
Затопля членството им чак до гроба.

Нима не е тя с роля на закон
Или *conditio sine qua non*?

3840.

На бедния, да става все по-беден,
Не забранява никой в този свят
И плашат го за кой ли път пореден
Как зле е за човек да е богат.

А лука да остане дълго честен
Той честно плаща с глад неутолим
И в рая затова ще е поместен
Със документ от Папата във Рим.

Исус Христос го с благодост възхвалява
Във своите евангелски слова,
На всеки Бог тъй както подобава
В цивилизованите общества.

Освен да се отпрати за към рая
Той няма как да свърже двата края.

3841.

Между лекаря и лешояда
Разликата става все по-малка
Във страна, в която от награда
Здравето превръщат в умиралка.

Болният е длъжен да загине,
Щом не е възможно да си плаща,
А, попаднал в райските градини,
Поздрави на лекаря да праша.

Да умреш от болести лечими
В дни на медицина всепобедна,
Участ е, която няма име
И остава тайна непрогледна.

В нея тънат със невинност свята
По предимство най-вече децата.

3842.

По силата на мрачно просветление
Народът, че го лъжат забеляза
И след настъпилото сътресение
Доверието замени с омраза.

Не вярва на Христос и Богородица,
От всяка вяра с гняв се разтоварва,
За да изпадне в пълна безизходица,
Когато и на себе си не вярва.

Не му се паднаха добри диктатори,
Каквито може би не съществуват,
На думи всички те са реформатори,
А всъщност на такива се преструват.

Крадат, крадат, крадат и пак крадат,
И всичко се повтаря всеки път.

3843.

Край лагерите в Ловеч и Скравена
Партиецът по робски бе щастлив,
Родината ни бе окървавена,
Но който можеше, остана жив.

Безспир с „литературните десанти”
Култура се разпръскваше навред
От хора със хвалебствени таланти,
На заем взели титлата поет.

Жестокостта те правда назоваха,
Възмездие – раздаваната смърт,
От Партията докато твърдяха:
„Поетът-воин трябва да е твърд!”

По този начин той ще стане годен
За орден и за звание „народен”.

3844.

Отричат коленопреклонността,
Но тя се нашироко практикува,
Опора е надеждна на властта,
Която евтино си я купува.

Не ражда Свобода, но ражда мир
За всекиго с живот душевно беден
И усет да е винаги с кумир,
Пред който да стои със кръст приведен.

Тълпите многолюдни със любов
Я тачат като истинска светица,
От нея те очакват благослов
Към тях и към невръстните дечица.

Дори от най-жестоката управа
Да ги спасява често тя успява.

3845.

По Емили Дикинсън.

Аз никоя съм, но съм все пак аз ,
Не мисля друга някаква да бъда,
Аз съм икона и иконостас,
Сама съм съдия и съм присъда.

Ти кой си? Си ли също като мен
Или си кой да е, но друг обаче?
Бъди в прегръдките ми приютен
И моят дух със теб напред ще крачи.

А може би съвсем не е така,
Съвместно никои сме ние двама,
Но въпреки това, подай ръка
За помощ във житейската ми драма!

Не ще си сърп, и аз не ще съм чук,
Но ще се въплътим един във друг.

3846.

За да се види кой е роб в България,
Ще ви помогне прост елсперимент –
Пратете хората във канцелария
За някакъв потребен документ!

Тук робът влиза с много притеснение
И със тревожно изпотена длан,
Като че ли очаква обвинение
За неизпълнен петгодишен план.

Свенливо той поглежда към чиновника,
Заел се пасианс да си реди,
И се усеща в роля на виновника,
Отвличащ го със своите беди.

А на стената – лозунг окачен:
„Слуги сме на народа нощ и ден!”

3847.

Проектът „Навигация на Времето”
От хора на властта се разработва
И те във Времето закотвят бремето
На своята окървавена котва.

Под тежестта на бурно управление
Годините се сливат в обща дата
Зад спомена на някое сражение
В безмислието пълно на войната.

Мирът се люшка в техните обятия,
Часовниците спират си стрелките,
Уплашени от мрачните проклетия
На поданиците недоубити.

Но навигаторите не ги чуват...
(А може би на глухи се преструват?)

3848.

Поэты шпионы будущего.

Е. Евтушенко, "Берингов тоннель"

Отдавна вече няма що да кажа,
Но криех се зад почетните звания,
Които в мен подържаха куража
На творческото ми самосъзнание.

Потокът на съзнанието чезне,
Източвам го, но няма вдъхновение
И на хвалбите в мамещите бездни
Принуден съм да търся утешение.

В свободен стих могъл бих да представя
Най-новата си проза за поезия
И да прибавя още малко слава
Към музата, макар че тя с протези е.

Критиците по препоръка свише
Ще одобрят, каквото и да пиша.

3849.

За творческия неуспех е нужен
Понявга много безполезен труд,
Възпяван колективно в хор задружен
Под палката на някой лилипут.

Затворени във свойта малка крепост,
Те смятат неуспеха за успех
И за chef d'oeuvre поредната нелепост
На ДС в поетическия цех.

Безсмъртие се щедро там дозира
По ранга на партийния престиж
И най-накрая гениална лира
От свирка се родила, току-виж.

Но цялото това опиянение
За Глобуса остава без значение.